

správním aktům, jichž obsahem je úprava (poukaz, přiznání) služebních příjmů neb jich některé části učitelstva jmenovaných škol, právní povahu aktů, schopných formelní a tím i materiální právní moci, ovšem za předpokladu, že byl o tomto správním aktu učitel veřejné školy národní vyrozuměn (srov. Boh. A 10854/33, 9756/32, 7534/28). Důsledkem právní moci takového opatření o služebních příjmech je, že nejen osoba učitelská, nýbrž i úřad jsou takovou úpravou vázány, a že změna pravoplatného opatření může nastati jen za podmínek obnovy řízení nebo v případech, zákonem speciálně dovolených. Jak patrně ze spisů správních, je výměr zř-ry z 2. března 1929, kterým byl st-li poukázán ředitelský přídatek ročních 900 Kč, vyřízením jeho podání z 15. listopadu 1928 a byl st-li řádně doručen. Podle toho, co dovozeno, je správním aktem, který mohl vejíti v právní moc a založiti pro st-le nárok na pobírání ředitelského přídatku, i kdyby měl toliko povahu poukazu služebního platu.

Mýlí se proto žal. úřad, má-li za to, že uvedený výměr zř-ry z 2. března 1929 nemohl vejíti v právní moc, a že proto tato skutečnost mu nebrání v tom, aby provedl revisi, resp. rektifikaci aktu toho. Bylo proto zrušiti nař. rozhodnutí podle § 7 zák. o ss, aniž měl nss možnost zkoumati, dopadá-li na daný případ ustanovení odst. 7 § 30 učit. zák., když žal. úřad s tohoto hlediska věc neposuzoval.

Č. 12.058.

Živnostenské právo. — Zdravotnictví (Slovensko): I. Udělení stavebního a živn.-právního povolení ke zřízení provozovny na výrobu chemických produktů (včetně jedy a plyny) přísluší úřadům stavebním a živnostenským v obvyklém pořadu stolic a nevyžaduje za všech okolností schválení ministerského. — II. Zřízení provozovny, mající vliv na veř. zdravotnictví, uvnitř obce?

(Nález ze dne 4. října 1935 č. 18.477/35.)

V ě c: Vladimír P. v Ž. (adv. Dr. Arnold Roth z Prahy) proti zemskému úřadu v Bratislavě o stavební a živnostensko-právní schválení továrny na chemické výrobky.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Výměrem okr. úřadu v Žilině z 12. srpna 1932 bylo na podkladě předložených plánů a místního komis. šetření, jež se konalo za účasti sousedů a znalců dne 23. července 1932, uděleno Ž.-ské účastinné továrni na umelá hnojiva a chemické produkty ve smyslu § 45 živn. zák. živn.-právní schválení a ve smyslu § 10 stav. statutu býv. župy trenčanské stav. povolení pro provozovnu na výrobu chemických produktů, blíže označených, na území továrny žadatelky v Ž. za určitých podmínek, ve výměru podrobně uvedených. Námitky, které st-l při komis. jednání vznesl, byly zároveň zamítnuty. Odvolání st-lovu proti tomuto výměru nebylo nař. výměrem vyhověno a rozhodnutí okr. úřadu bylo z důvodů v něm uvedených s určitými doplňky potvrzeno. V důvodech svého rozhodnutí uvedl zároveň žal. úřad, proč jednotlivé námitky st-lova odvolání zamítá.

Vycházejíc ze skutkového stavu, že v daném případě jde o továrnu, v níž mají býti vyráběny jedovaté produkty a plyny, namítá stížnost především, že k povolení takovéto výroby a ke stav. povolení provozovny této výroby je třeba předcházejícího povolení příslušného min. Pro tento svůj názor nedovolává se stížnost žádného právního předpisu, na rozdíl od komis. jednání, kde zástupce st-lův opíral se při stejné námitce o blíže označená nař. uher. min. Žal. úřad se obdobnou námitkou odvolání sice výslovně nezabýval, avšak z toho, že opravnému prostředku st-lovu nevyhověl, nutno souditi, že implicity zamítl také tuto námitku st-lova odvolání; stížnost nevytýká, že by nař. rozhodnutí v tomto bodě bylo nedostatečně odůvodněno.

Ve věci nemohl nss dáti stížnosti za pravdu. V daném případě šlo o schválení živn. provozovny pro výrobu chemických produktů a současně o udělení stav. povolení pro tuto provozovnu. Pokud jde předem o stav. povolení, nepředpisuje stav. statut býv. župy trenčanské, potvrzený min. vnitra 10. března 1905, jehož ustanovení nutno na daný případ použiti, že by ke stavbě továrny na výrobu chemických produktů udělovaly povolení jiné úřady nežli pravidelné úřady stavební. Předpisy §§ 26, 27 a 29 stav. statutu povolávají k udělování stav. povolení bez jakéhokoli rozdílu úřady politické, nezmiňujíce se nijak o tom, že by v určitých výminečných případech mělo býti stav. povolení uděleno jen po předchozím povolení některého min. Avšak ani pro živn.-právní schválení provozovny není právního předpisu, podle něhož by v případech, kdy jde o schválení provozovny určitého druhu, muselo býti předem získáno povolení příslušného min. Závod pro výrobu chemických produktů, o jaký v daném případě jde, náleží ovšem mezi ony závody, pro jichž povolení je v § 42 živn. zák. č. 259/1924 Sb. předepsáno zvláštní řízení. Avšak i pro závody, o nichž mluví cit. § 42 živn. zák., platí všeobecné předpisy o příslušnosti úřadů, obsažené v §§ 238 a 239 živn. zák.; projednání žádosti o schválení živn. provozovny není pak nijak podmíněno předchozím povolením ministerským.

Má-li snad st-l na mysli ustanovení § 20 zák. čl. XVII:1884, podle něhož pro výrobu jedovatých látek a léčiv a pro výrobu látek výbušných, zmíněných v § 10 lit. h) a i) téhož zák. článku, uděluje povolení min. vnitra, sluší upozorniti, že zák. čl. XVII:1884 pozbyl platnosti podle § 253 zák. č. 259/1924 Sb. dnem, kdy tento zákon nabyl účinnosti, tudíž vzhledem k ustanovení odst. 1 § 253 dnem 25. května 1925, takže nebyl v době projednávání žádosti zúčastněné strany součástí platného právního řádu.

Pro úplnost budiž ještě uvedeno, že pro stanovisko stížnosti nelze nic vyzískati ani z min. nař., při komis. jednání zástupcem st-lovým citovaných, neboť tato nař., pokud jsou uveřejněna, jednají o záležitostech zcela jiných, nežli je ta, jež je dnes na sporu. Nař. min. vnitra č. 40.302/1890 (Rend. tára č. 163/1890) jedná totiž o výrobě, uskladnění, obchodu a dopravě látek výbušných, k čemuž však živn. provozovna, jejíž povolení je na sporu, není podle vlastního obsahu stížnosti určena, nař. min. vnitra č. 111.005/1894 (Rend. tára č. 5/1895) upravuje obchod léčiv, jedy a látkami jedy obsahujícími, konečně nař. min. obch. č. 76.973/1897 (Rend. tára č. 67/1898) obsahuje předpisy o zkoušení a evidenci želez-

ných a ocelových nádrží, určených pro dopravu a uskladňování tekuté kyseliny uhličitě.

Vzhledem k tomu, co bylo uvedeno, je tedy první námitka stížnosti bezdůvodná.

Další námitkou vytýká stížnost nař. rozhodnutí nezákonnost proto, že je jím povolována stavba provozovny, která má vliv na veřejné zdravotnictví, uvnitř obce, ač § 58 stav. statutu dovoluje taková »závodná osadenia« jedině mimo obce. Ale tu stížnost přehlíží, že žal. úřad opřel se při zamítnutí stejné námitky st-lova odvolání o posudek zdravotního znalce, podle něhož projektovaná továrna nebude mít škodlivý vliv na veřejné zdraví. Proti správnosti tohoto znaleckého posudku stížnost nebrojí, omezujíc se jedině na tvrzení, že posudek ten nemůže býti silnější a směrodatnější nežli stavební statut.

Stav. statut býv. župy trenčanské zakazuje však v § 58 povolení závodů uvnitř obce jen tehdy, mají-li škodlivý vliv na veřejné zdravotnictví. Jestliže tedy žal. úřad na základě znaleckého posudku, jehož správnost nebéře stížnost v odpor, dospěl k úsudku, že projektovaný závod nebude mít škodlivý vliv na veřejné zdraví, pak nestál v cestě udělenému stavebnímu povolení předpis § 58 stav. statutu a příslušná námitka stížnosti jest tudíž bezdůvodná. — — —

Č. 12.059.

Stavební právo (Slovensko): K další platnosti stavebních statutů z doby uherské po převratu nebylo třeba, aby byly schváleny ministrem pro Slov.

(Nález ze dne 4. října 1935 č. 18.479/35.)

V ě c: Jan N. v N. proti zemskému úřadu v Bratislavě o stavební přestupek.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Rozsudkem z 11. listopadu 1932 uznal okr. úřad v Košicích st-le vinným přestupku § 25 stav. statutu župy abauturňanské, ježto svůj pozemek v obci N. směrem k farské zahradě přes úřední upozornění neohradil, a odsoudil ho proto podle § 27 bodu 5 cit. stav. statutu k pokutě 60 Kč, v případě nedobytnosti ke 3 dnům uzamčení. V důvodech uvedl okr. úřad, že obrana st-lova, že řím.-kat. církev dosud dobrovolně postavila a udržovala plot kolem zahrady, nemohla býti vzata v úvahu, ježto z této okolnosti neplyne, že by řím.-kat. církev byla k tomu povinna i v budoucnosti, když podle platných předpisů zatěžuje tato povinnost výslovně sousedy. Na ústní odvolání st-lovo potvrdil zem. úřad v Bratislavě rozsudkem ze 17. ledna 1933 rozsudek první stolice na základě jeho odůvodnění.

Stížnost namítá na prvním místě, že st-l nemohl býti odsouzen pro porušení předpisu stav. statutu bývalé župy abauturňanské (č. 11/1911/III/8, schváleného min. vnitra pod č. 75.732/1912), ježto tento statut není platným právním předpisem, neboť nebyl po utvoření čsl. státu